

The Mamzelles: «La visibilitat que ens donen és un eufemisme de 'faràs el que jo et digui'»

Parlem amb el trio sobre el paper de la dona en el sector musical i sobre alguns detalls de la seva trajectòria com a projecte musicoteatral

The Mamzelles | Michal Novak

The Mamzelles són unes de les protagonistes del reportatge *Les dones del Sona9* al número d'agost de la revista *Enderrock*. Es tracta d'un article amb el testimoni de diferents dones que històricament han passat pel certamen i que opinen sobre com s'han enfrontat dins el món laboral al sector musical, encara no tan paritari encara com les bones dades d'educació musical. Segons el Departament d'Ensenyament, durant el curs 2016-17 es van comptabilitzar 2.104 alumnes dones d'ensenyaments musicals professionals, d'un total de 3.742 alumnes.

Què us agrada més del fet de dedicar-vos a la música?

El que més ens agrada és veure com el públic rep el que nosaltres hem cuinat a foc lent. De sobte els teus pensaments o les teves mogudes personals ja no són teves sinó que són de tots. Allà es crea un vincle i ho comparteixes tot. En aquell moment veus que pots ajudar, tocar i modificar a qui t'escolta, i això és transcendir.

Amb què us quedeu del vostre pas pel Sona9?

Amb totes les persones que vam conèixer i amb la visibilitat que ens va donar. El nostre pas pel Sona9 va marcar la nostra carrera perquè vam passar de ser tres noies fent un xou més aviat

teatral i acústic a formar una banda amb cinc músics i tenir un directe digne.

Què en penseu del fet que en la vostra formació hi hagi paritat però que, en canvi, en el món laboral caigui el nombre de professionals dones que s'hi dediquen?

Les dones artistes queden eclipsades perquè no se'ls dona la mateixa visibilitat. I el tipus de visibilitat que se'ls ofereix no és de la mateixa categoria ni del mateix tipus. Omplen les portades de revistes com a joguines, com a caramlets divertits, explosius, entremaliats o sovint delicats com a personatges de conte. El poder que diuen que ens donen, la visibilitat que diuen que ens donen és un eufemisme de "faràs el que jo et digui". Esperem que aquesta xifra pugui canviar d'aquí a uns anys, a poc a poc tots hem de fer que l'escenari canviï.

Quina visibilitat us arriba a vosaltres de talent femení als escenaris?

Ara mateix hi ha dones en el panorama espanyol com **Nathy Peluso** que són un referent d'empoderament, clar. També ens inspira la **Kate Tempest**, perquè fa un tipus de rap únic i poètic i fuig dels estereotips de la feminitat que fins ara hem vist als escenaris. Però sovint seguim veient que la dona que ven, la dona que funciona en el context musical segueix arribant allà havent de passar per l'aro patriarcal. I seguim veient que, generalment, ho ha de fer en solitari, potser perquè així suposa una amenaça inferior?

Us sentiu arreu en igualtat de condicions o heu tingut alguna experiència complicada en algun entorn laboral?

Hem tingut tot tipus d'experiències en què hem pogut notar desigualtats pel fet de ser dones. Sembla que sorprengui que siguis una dona i puguis alhora tenir un lloc en el panorama musical. En moltes entrevistes et pregunten sorpresos: "Què se sent al ser dona i tenir èxit en la música?". Suposem que sentim el mateix que sent un home però a ells no els fan la pregunta, entenem que sonaria estúpid per part de l'entrevistador. Ens tracten com a 'nenes' i no com a 'músiques', ens tracten com a 'nenes' i no com a 'professionals'. Els suposa menys amenaça pensar que fem allò només com un joc. Prefereixen pensar que simplement estem jugant, així poden dormir tranquils sense pensar que algú pot estar-se apoderant del seu espai, aquell espai tan històricament seu.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=0NSz4DsGvtw>

Mary Beard diu: "Si no percebem que les dones estan totalment dins les estructures de poder, llavors el que hem de redefinir és el poder, no les dones". Vosaltres heu pensat mai si voleu ser líders i tenir una gran celebritat amb la vostra feina, o treballeu més col·laborativament i doneu més poder als vostres seguidors?

És clar que "qui paga mana", però aquesta professió té una cosa molt personal, exposes el teu *ego*, la teva essència. Només gràcies a això la teva música pot ser original i única, i per tant només així arribes directament a qui t'escolta, a qui et tria. L'art és una resposta directa a una necessitat de la societat del moment, però també té l'obligació d'obrir portes, per tant sempre és bo tenir una mica de profeta quan crees.

Què o qui us esperona més a tirar endavant amb la vostra carrera musical?

Ens esperona la necessitat de dir i cridar el que ens passa, però des de l'entranya. La necessitat de plantejar preguntes al món sempre amb ironia i humor. Deixar d'alimentar la cultura 'correcta' per passar a empoderar la veritable.

De quina cançó o disc de creació pròpia esteu més contentes?

Estem més contentes amb el segon àlbum, perquè l'experiència d'haver fet un primer disc prèviament i saber una mica més com funcionen les coses ens va fer afinar el discurs. Tot i això tenim molt de *carinyo* al nostre primer disc.

Creieu que feu servir un altra mena de codi o discurs pel fet de ser dones?

Sí, segur que és diferent, som diferents dels homes, ens passen coses diferents, el nostre cos funciona diferent. Les vivències de cadascú marquen el seu discurs, el seu art. Existeix el 'discurs' o 'punt de vista femení' simplement perquè compartim una problemàtica i per tant unes

mateixes experiències. Sense aquesta situació de desigualtat el discurs amb els homes no variaria més que les diferències de punt de vista que pot tenir una persona amb una altra qualsevol.

De què viviu o sobreviuu en el món de la música?

Nosaltres vivim i, sovint, malvivim del món de l'art. Generalment com a actrius, directores i dramaturgues. Tenim molta sort, tenint en compte el context estatal, però no en tenim gens tenint en compte el context mundial. Com pot ser que un artista francès cobri un sou quan es queda sense feina (cosa constant en les feines que exercim) i nosaltres no tinguem pràcticament l'oportunitat de cobrar mai l'atur? Si seguim girant l'esquena a l'art i seguim només enfocant-nos en la ciència, perdrem la força i l'ànima de la nostra societat, una cosa que la fortuna i els diners no poden suplir.

Quin és el concert que recordeu amb més emoció i per què?

El primer concert en què ens vam adonar que realment estàvem tenint un efecte directe en el públic català va ser en una de les sales de Luz de Gas. Vam anar a fer el concert com qualsevol dia i de sobte ens costava accedir a l'escenari, la sala estava a petar, hi havia més de tres-centes persones apilades esperant-nos. Allà és quan reafirmes la importància que pot tenir l'art en el desenvolupament d'una societat. L'art també és poder, i per tant també té una funció important en la nostra societat.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=UINHUYqP-cl>